

En helvetes natt

Tänk att man ska vara så sabla trött, tänkte han och sträckte på sig som en katt. Han gäspade stort och ruskade lätt på huvudet, gnuggade sig i ögonen och tänkte på hur skönt det skulle bli att få komma hem efter nattskiftet och krypa ner i sängen.

Han stängde av datorn, slog igen väskan, släckte lampan och drog igen dörren efter sig. Arbetskamraten i rummet bredvid nickade åt honom när han viftade till med armen. Ingen av dem orkade prata den här tiden när tröttheten började ta ut sin rätt.

Klockan närmade sig 03.30, urtavlan lyste i korridorens halvmörker. Ute slog nattkylan emot honom och tystnaden var näst intill öronbedövande. Snöflingorna dalade sakta ner från en himmel som han inte ens kunde skönja däruppe. Andedräkten slog ut som ett frostgaller framför hans ansikte. Han drog jackans krage tätare kring halsen och pulsade genom snön mot bilen. Han låste upp, slog sig ner och stängde dörren. Vred om nyckeln... och absolut ingenting hände. Han suckade tungt. Inte nu igen, tänkte han. Bilfan tål inte kylan ens och han visste om att han skulle beställt en tid på verkstan för länge sen, helt innan snön kom.

Han iddes inte ens tänka på allt jobb som skulle till nu så han släntrade ner till tunnelbanans station och undrade om det kunde gå några tåg vid den här tiden. Ingen satt i kuren när dörrarna gled upp till väntsalen. Inte konstigt, tänkte han, vem fan skulle vilja sitta här den här tiden på dygnet. Och en lördag dessutom. Han hoppade över spärren och letade febrilt efter en tågtabell, men den som skulle föreställa att vara det var sönder riven till hälften och den andra halvan var sprayad med svart färg. Jävla ligister, mumlade han irriterat.

Varför kan inte föräldrarna hålla reda på sina sabla ungar? Han var glad över att inte ha några egna, ville inte ha heller. Däremot skulle det vara mysigt att komma hem till en liten käresta, men han hade ingen ork över efter jobbet att försöka ragga heller. Han hade varit ute ett par gånger, med arbetskamrater som var singlar de också, men utan lyckat resultat.

Rulltrappans entoniga ljud startade så fort han satte foten på första steget och färden började mot underjordens plattform. Därnere var han ensam, som väntat. Fan, tänkte han, jag kunde ringt efter en taxi istället. Men så mindes han att hans kreditkort låg hemma på hallbordet.

Jahaja, men det är endast fyra hållplatser, sa han högt, och hoppade till när han hörde sin egen röst eka längst perrongen. Han skrattade till lite tyst och kände sig generad över sin rädsla. Han slog sig ner på en av bänkarna och rös till av kylan.

Han måste han nickat till en stund för han hade inte hört att tåget kom in. Han hoppade till lite yrvaket när han såg att det stod framför honom. Tänk att han sovit så djupt att han inget hört, tänkte han förundrat och reste sig lite stelbent, klev in i den ena vagnen och såg sig omkring. En ensam figur satt ihopsjunken på ett säte i den bortre delen av vagnen. Någon som har festat kanske, tänkte han, eller förresten kanske en hemlös stackars sate. Figurens kläder såg lite konstiga ut, eller en maskerad kanske, tänkte han vidare. Sen undrade han varför han överhuvudtaget funderade så sabla mycket. Han slog sig ner på ett säte, hörde dörrarna glida igen och sen satte sig tåget i rörelse.

Efter en stund undrade han varför det dröjde så länge till nästa station. När han tittade ut genom fönstret svischade allt förbi i en så otrolig hastighet att han inte kunde läsa sig till var de befann sig. Plötsligt fick han en obehaglig känsla i hela kroppen.

Han klev med resoluta steg bort till figuren som satt ihopsjunken på sätet. När han närmade sig kände han en

frän, obehaglig stank. Herregud, tänkte han och slog automatiskt handen för näsa och mun, karln verkar inte ha tvättat varken sig eller kläderna på evigheter.

Han petade försiktigt till på mannens axel. Oerhört långsamt höjde hans sitt huvud och tittade upp. Först förstod han inte vad han såg, sen backade han instinktivt. Han flaxade med armarna och vacklade bakåt.

Mannens ansikte var till hälften genomruttet och det krälade likmaskar över det. Han öppnade munnen och en skalbagge tittade ut som hastigast innan den tvärvände in tillbaka i munhålans mörker. Ögonen fanns inte, det var svarta hålor. Han undrade vad det var för makabert han hamnat i. Sov han på bänken ännu? Var detta bara en mardröm? Rösten som kom från varelsen, för något annat ord kunde inte passa in på det han såg framför sig, var ihålig och kall.

– "Welcome to the train to Hell!"

Sen skrattade varelsen hest och skrattet var ett läte som fick det att gå kalla kårar längs hans ryggrad. Han försökte slå på nödbromsen men inget hände. Han tryckte sitt ansikte mot dörrens fönster, krefsade på det och bara skrek, rätt ut. Han var fast på Spöktåget! Den som klev på det kom aldrig någonsin av igen! Han skrek... men ingen kunde höra.

På en av stationerna satt ett gäng ungdomar när tåget svischade förbi.

- "Konstigt", sa en av dem, "såg ni killen som tryckte ansiktet mot rutan och bara verkade skrika. Han såg fanimej desperat ut och ändå var han ensam i vagnen".

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AjBi med Poeter.se id #15330 innehar upphovsrätten